

סיפורו של איוואן

סקוטלנד

אמר לו האיכר "לעולם על תעזוב דרך ישנה
כדי ללכת בדרך חדשה".

הם סיכמו על שנת עבודה נוספת ובסוף
השנה השנייה איוואן שוב קיבל עצה מהaicר,
במקום שכרו. "אל תגור בבית בו איש זקן
נשוי לאישה צעירה".

כך גם קרה בסוף השנה השלישי והעצה
הייתה "יושר הוא הדרך הטובה ביותר".
אבל איוואן לא הסכים להישאר יותר ורצה רק
לחזור הביתה לאישתו.

"אל תLER היום" אמר בעל החווה "אישתי
תאפה עוגה שתוכל לקחת הביתה לאישתר.
למחרת איוואן יצא לדרך, אך לפני כן אמר לו
בעל החווה " הנה העוגה שתיקח הביתה. אבל
אל תחתר אותה עד שלא יקרה לך הדבר
המשמעותי ביותר".

איוואן נפרד מהaicר ומאישתו והלך בדרך
הביתה. כשהגיע לאזרור וינהר פגש בשלושה
סוחרים מכרים שחזרו מיריד באקסטר.
איוואן אמרו הסוחרים "אנו שמחים לראות
אתך. איך הייתהzeit זמן כה רב?"

היה פעם איש בשם איוואן שחי עם אישתו
באזרור לאנלאון בכפר חווורד.
לא הייתה לו עבודה מספקת כדי לחיות ולכן
אמר לאישתו "אלך לחפש עבודה ואת
תישاري כאן עד שאחזר". הוא הלך מזרחה
ובסוף הגיע לחווה שלaicר וביקש להתקבל
לעבודה.

"מה אתה יודעת לעשות?" שאל האיכר.

"אוכל לעשות כל עבודה" ענה איוואן.
הם סיכמו שעבור שנת עבודה ישלם לוaicר
שלוש לירות. כשהגיע סוף השנה האיכר
הראה לו את שלושת הלירות אבל אמר "ראה
איוואן, הנה השכר שלך, אבל אם תootר עליו
אתן לך עצה טובה".

"אני רוצה את שכרך" אמר איוואן.
לא ענהaicר "רק תשמע את עצמי".
"אז תאמר לי" אמר איוואן.

וחלוש, שמסובב את השיפוד. "הו, הו" אמר איוואן "לא אלון כאן. אלר למקום אחר." "אבל קודם תאכל איתנו" אמרו הסוחרים.

באוטו זמן קרה שבulant הבית הצעירה תכננה קנוינה עם נזיר מג'ו-מרקט כדי להרוג את הבעל הזקן כשהוא ישן, ולהפיל את האשמה על הסוחרים האורחיהם. כאשר איוואן ראה פתאום אור בחור שכב בבית השכן ראה פתאום אור בחור שבקר הפונדק. הוא קם והבט ושמע את הנזיר אומר "モוטב שאcosa את החור, כי השכנים עלולים לראות את מעשינו". הנזיר זאת נעמד עם גבו אל החור בזמן שהצעירה הרגה את בעלה הזקן. אך אז איוואן הוציא את סכינו וחתר פיסת بد עגולה מגלימתו של הנזיר.

למחרת בבוקר בעלת הבית התquila לzechok שהרגו את בעלה. מאחר שלא היה בבית איש מלבד הסוחרים, האשימו אותם במעשה והובילו לכלא. "וי לנו, וי לנו איוואן" קראו הסוחרים "רע גורלנו. הרגו את בעל הבית אותנו יתלו!" "לא" אמר איוואן "אמרו

"שירתתי בחווה" אמר איוואן "ועכשיו אני חוזר לאישתי."

"از בא איתנו" אמרו.

הם הלכו עד שהגיעו לפרשת הדרכים. הסוחרים הלכו בדרך החדשה, אבל איוואן המשיך בישנה. עוד לפני שהתרחק הרבה, על הסוחרים שהלכו בין השדות התנפלו שודדים. הסוחרים התחלו לקרוא "גנבים! שודדים!" ואיוואן שמע אותם קרא אף הוא "גנבים!". השודדים נבהלו וברחו. הסוחרים המשיכו בדרך החדשה ואיוואן בישנה עד שנפגשו בג'ו-מרקט.

"הו איוואן" אמרו הסוחרים "אנו מחויבים לך. לו לא צעקת הי' השודדים הורגים אותנו. בוא ותתאנס איתנו על חשבוננו."

כשבאו לפונדק בו נגעו ללון אמר איוואן "אני חייב לראות את בעל הבית."

"בעל הבית?" קראו הסוחרים "למה לך בעל הבית. הנה בעלת הבית, צעירה יפה. בעל הבית יושב במטבח."

הLER איוואן למטבח וראה שם יושב איש זקן

אר יומ אחד הדוכס עבר ליד בitem ועוצר כדי
לראות את צימאונו. ואז אישתו של איוואן
אמרה לו "אני מקווה שבארנק הכספי
שהחזרנו לכבודו לא חסר דבר".

"על איזה ארנק את מדברת?" שאל הדוכס.
"על הארנק של כבודך, שהשארכנו בשער
הארמן לפני זמן מה" אמר איוואן.

"בוא ונברר את הדבר" אמר הדוכס. ואז
איוואן ואישתו באו לאրמן והציביעו על
המשרת שנဏנו לו את הארנק. הוא נאלץ
להחזיר אותו ונשלח מהארמן.

יושרו של איוואן מצא חן בעיניו של הדוכס
והוא קיבל אותו לשירות במקום הגנוב.
"ישר הוא הדרך הטובה ביותר ביותר" אמר איוואן
כשהם עברו לביתם החדש שבחצר הארמן
"כמה שמח אני היום".

ואז הוא נזכר בעוגה שקיבל בדרך מהaicר
שאכלו עבד, וזה אמר לו לאכול אותה כאשר
ירגish שמחה גדולה. הם שברו את העוגה
ובפנים מצאו את שכר שלושת השנים בהן
איוואן עבד בחווה.

לשופטים להזמין את הפושעים האמיתיים".
"אר איך נדע מי הוא הפושע?" ענו.
"מי הוא הפושע?" אמר איוואן "שיתלו אותי
אם לא אוכל להוכיח מי ביצע את הפשע!"
הוא סיפר לשופט כל מה שידע ושמע,
ולhocחה הראה את פיסת הבד מגילמתו של
הנזיר. מיד הסוחרים שוחררו והנזיר ובעלת
הבית הצעירה הובלו לגורדים.

הסוחרים הזמינו את איוואן לבוא איתם
ולהתארח אצלם, אך הוא לא הסכים אלא
הלך ישיר לביתו, לאישתו. כשהאישתו ראתה
אותו אמרה "באת בדיק בזמן. היום מצאתי
ארנק מלא כסף. אין עליו כל שם אך הוא
בודאי שייר דוכס הגדול שחי קרוב. וכשבאת
בדיק חשבתי מה לעשות בו". איוואן נזכר
בעצה השלישית ו אמר "NELR ונביא את הארנק
לדוכס הגדול".

הם הלכו לארמן הדוכס, אך זה לא היה
בבית. אז השאירו את הארנק אצל המשרת
שבשער, חזרו הביתה וחיו זמן מה בשקט
ובשלום.